

Yinte en het kunstproject

Rode, bruine en blauwe verf kleeft aan de handen van Yinte.

De aarden pot die ze maakte voor het kunstproject is nog niet volledig droog.

Nu staat Yinte vooraan in de klas. Ze wipt van het ene been op het andere.

Haar kunstproject is niet zo goed geslaagd, dat weet ze.

Haar mama hield van potjes. Daarom koos ze dit project.

De kast thuis stond er altijd vol mee. Kleurige, grote en kleine potjes

Ze praat zachtjes en hoopt dat de kinderen van haar klas begrijpen hoe moeilijk het is.

Yinte weet dat ze niet de beste klei koos. Ze begon ook veel te laat aan het project.

Ze had te veel aan haar hoofd waardoor ook het kneden niet zo vlot ging.

De bakoven was niet warm genoeg en de pot werd niet genoeg gebakken.

Daardoor brak een oor af toen ze hem uit de oven haalde.

Het verven deed ze pas gisteren. Eerder lukte het gewoonweg niet

Nu is de verf niet droog genoeg en de kleuren kleven aan haar handen.

Ze vertelt het ganse verhaal zo eerlijk mogelijk.

De leerkracht mompelt, “Jij kan toch veel beter Yinte.”

Ook haar klasgenoten vinden de pot maar niks.

Een van de kinderen lacht smalend,

“Die pot wil vast niemand op de kast zetten.”

Yinte voelt een dikke bol verdriet en boosheid diep vanbinnen.

Maar die mag er niet uit, niet hier en niet nu. Niet waar iedereen bij is.

Na schooltijd rent ze snel naar huis. De pot zit in haar rugzak.

Om de hoek wacht haar vriend, maar ze heeft nu geen zin om te praten.

Ze maakt een korte bocht naar links en botst tegen een boom.

Ze hoort een luide knal en voelt hoe de pot breekt in haar rugzak.

Met een rugzak vol scherven komt ze thuis.

Ze is alleen, want mama woont hier niet meer.

Ze rent meteen naar haar kamer.

De brokstukken van haar pot haalt ze een voor een uit haar rugzak.

Het verdriet kan ze niet meer stelpen.

De boosheid snoert haar keel dicht.

“Waarom voelde niemand hoe hard ze haar best had gedaan.

Waarom begreep niemand hoe moeilijk ze het heeft.”

Haar tranen vermengen met de verf en gekleurde druppels vallen op de grond.

Ze neemt een groot vel wit papier en legt het op de grond.

De natte stukken aardewerk wrijft ze over het blad.

Ze neemt een tube gele verf en maakt in het midden een grote bol.

Haar vingers en handen kleuren geel.

Vanuit het centrum maakt ze cirkels. Ze maakt de cirkels steeds groter.

Alle kleuren mengen zich tot een grote vuurbol.

Het lijkt wel de explosie van gevoelens die ze vanbinnen voelt.

“Her-kaderen”, heeft ze op school geleerd.

“Als iets niet lukt, zoek dan een ander kader.”

Toen had ze het niet begrepen.

Maar morgen maakt ze een kader voor dit schilderij.

En krijgt het een ereplaats in haar kamer.

Ze voelt hoe de kleuren haar diep vanbinnen bevrijden.

Dit is haar eigen, echte kunstproject.

Waarom zou ze nog potten bakken als schilderen haar zo blij maakt?

Ze heeft veel om over na te denken en het schilderij zal haar helpen.

